

Η ανιδιοτελής αγάπη είναι άπειρη και δεν μπορεί να μετρηθεί (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τρίτη βασική θεολογική αρχή της Ορθόδοξης θεώρησης της βιοηθικής είναι η αρχή της ανιδιοτελούς αγάπης. ^[1] Θεμέλιο για τον χριστιανισμό είναι ότι ο Θεός «εστίν αγάπη»^[2] «Ο άνθρωπος αναδύεται από την αγάπη του Θεού, τρέφεται με αυτήν και ολοκληρώνεται σε αυτήν. Όλοι αγαπούν, γιατί προέρχονται από την αγάπη και έχουν αυτήν μέσα τους ως «σπερματικόν λόγον».^[3] Η αρχή της αγάπης προτάσσεται στη θέση της αρχής της ευεργεσίας. Η τελευταία καθιστά την προσφορά στον πάσχοντα μετρήσιμο μέγεθος το οποίο κινείται στην λογική του κέρδους

και κόστους.

Αντίθετα, η ανιδιοτελής αγάπη, την οποία προβάλλει η Εκκλησία είναι άπειρη και δεν μπορεί να μετρηθεί. Η αγάπη αυτή διαφέρει από την αγάπη του κόσμου, η οποία συνήθως διακρίνεται από την ιδιοτέλεια και την επιδίωξη του ατομικού συμφέροντος. Επιπροσθέτως ένα επιπλέον γνώρισμα της ανιδιοτελούς αγάπης ιδιαίτερα σημαντικό για την βιοηθική, είναι η υπέρβαση του φόβου του θανάτου. Η ανιδιοτελής αγάπη είναι τέτοια, διότι μπορεί να ξεπερνά αυτό το φόβο.^[4] Η αγάπη στην αυθεντική της μορφή είναι «μετουσία και μέθεξις της θεότητας» για αυτό υπερβάλλει τον χώρο και τον χρόνο και σε αντιδιαστολή με την κοσμική αγάπη η οποία είναι επιφανειακή και πρόσκαιρη είναι αληθινή και αγκαλιάζει όλον τον κόσμο.^[5]

Σύμφωνα με τα παραπάνω η Εκκλησία της Ελλάδος καταδικάζει κάθε μεταμοσχευτική πρακτική η οποία γίνεται με ιδιοτελή κίνητρα και τονίζει συνεχώς σε διάφορα σημεία την αξία της δωρεάς οργάνων αποκλειστικά στο πλαίσιο της ανιδιοτελούς αυτοπροσφοράς.^[6]

Η Τέταρτη βασική θεολογική αρχή της Ορθόδοξης θεώρησης της βιοηθικής, είναι ο σεβασμός στην ιερότητα της ζωής, οποία συμπεριλαμβάνεται στην αρχή του Προσώπου και στην αρχή της ανιδιοτελούς αγάπης. Η αρχή του σεβασμού προς την ιερότητα της ζωής αναδεικνύει τη σημασία της βιολογικής συγκρότησης του ανθρώπου ως δώρο της άπειρης ευσπλαχνίας του Θεού στον άνθρωπο μετά την πτώση.^[7]

Η βιολογική συγκρότηση του ανθρώπου στην πατερική διδασκαλία υποδηλώνεται μέσα από την πατερική διδασκαλία για τους «δερμάτινους χιτώνες». Οι πατέρες ανέπτυξαν αυτήν την διδασκαλία στην προσπάθεια τους αφενός να ερμηνεύσουν την μεταπτωτική κατάσταση του ανθρώπου αφετέρου για να δημιουργήσουν τα δεύτερη βάση της γέφυρας εκείνης που, έχοντας την πρώτη της βάση στο «κατ'είκόνα» θα επέτρεπε στον άνθρωπο τόσο να επιβιώσει στην μεταπτωτική κατάσταση, όσο και να επιστρέψει στο «κατ'είκόνα». Ο Θεός χάρη στην φιλευσπλαχνία του μετά την πτώση των πρωτοπλάστων^[8] «ενέδυσεν αυτούς χιτώνες δερμάτινους»^[9] ώστε ο άνθρωπος να μην υποπέσει σε οριστικό αφανισμό. Η δερμάτινοι χιτώνες δεν αποτελούν την πραγματική σωματική διάσταση του ανθρώπου, αλλά τη νεκρότητα και τη φθορά που εισήλθε στο ανθρώπινο γένος μετά την απομάκρυνση του από τον Θεό. Το σώμα ο άνθρωπος το είχε και πριν την πτώση απαλλαγμένο όμως από την φθορά και το θάνατο.^[10]

Η αρχή του σεβασμού στην ιερότητα της ζωής έχει ως αρχικό στόχο να προστατεύει αυτή ακριβώς την πτυχή της ανθρώπινης ύπαρξης , η οποία

υποτιμάται αρκετές φορές από τις εφαρμογές τις σύγχρονης ιατρικής τεχνολογίας.^[11]

Σημειώσεις

^[1] Ν.Γ. Κοϊου, Βιοηθική Συνοδικά Κείμενα Ορθοδόξων Εκκλησιών, Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, εκδόσεις Σταμούλη Α.Ε, Αθήνα 2007, σελ.:25

^[2] Α΄Ιωαν.4,8

^[3] Γ.Ι. Μαντζαρίδη, 2006, Χριστιανική Ηθική, τομ. ΙΙ, Θεσσαλονίκη, σελ.:238

^[4] Ν. Γ. Κόιος, Ηθική Θεώρηση των τεχνικών παρεμβάσεων στο ανθρώπινο γονιδίωμα, εκδόσεις Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, Αθήνα, 2003, σελ.:258

^[5] Γ.Ι. Μαντζαρίδη, 2006, Χριστιανική Ηθική, τομ. ΙΙ, Θεσσαλονίκη 2010, σελ.:239

^[6] Ν.Γ. Κοϊου, Βιοηθική Συνοδικά Κείμενα Ορθοδόξων Εκκλησιών, Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, εκδόσεις Σταμούλη Α.Ε, Αθήνα 2007, σελ.:28

^[7] Ν. Γ. Κόιος, Ηθική Θεώρηση των τεχνικών παρεμβάσεων στο ανθρώπινο γονιδίωμα, εκδόσεις Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, Αθήνα, 2003, σελ.:259

^[8] Π. Νέλλα, Ζώνον Θεούμενων , εκδόσεις Αρμός, Αθήνα 1979, σελ.:47

^[9] Γεν. 3,21

^[10] Ν. Γ. Κόιος, επ,' ελευθερία εκκληθήτε, Αυτονομία και Ετερονομία στην Ηθική, εκδόσεις Αθ. Σταμούλης , Αθήνα, 2004, σελ.:115

^[11] Ν. Γ. Κόιος, Ηθική Θεώρηση των τεχνικών παρεμβάσεων στο ανθρώπινο γονιδίωμα, εκδόσεις Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, Αθήνα, 2003, σελ.:260

“Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)